

7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia art. 41 karty, art. 11a regulaminu pracowniczego dotyczącego konfliktu interesów oraz naruszenia zasad bezstronności i równości broni.
8. Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia art. 41 ust. 1 karty oraz zasady dobrej administracji w związku z przekroczeniem rozsądnego terminu na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego CMS 17/025.
9. Zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia ogólnej zasady prawa „fraus omnia corrumpit” w związku ze sfałszowaniem podpisu pod ostatnią decyzją o wstrzymaniu wypłaty wynagrodzenia z dnia 15 września 2016 r., co unieważniało fikcyjny dług w wysokości 58 837,20 EUR.
10. Zarzut dziesiąty, dotyczący nieprawidłowości, oczywistego oszustwa oraz świadomego działania z zamiarem pokrzywdzenia przez Urząd Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych (PMO), naruszenia zasad legalności i pewności prawa oraz ogólnej zasady prawa „fraus omnia corrumpit”.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2021 r. – PO / Komisja

(Sprawa T-36/21)

(2021/C 110/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PO (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

w konsekwencji:

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 29 kwietnia 2020 r., na mocy której skarżący został poinformowany o nieuwzględnieniu jego wniosku o ponowne rozpatrzenie decyzji w sprawie nieumieszczenia jego nazwiska na „liście rezerwy kadrowej” w ramach konkursu otwartego EPSO/AD/338/17;

— w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 października 2020 r. oddalającej zażalenie skarżącego;

— zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia na rzecz skarżącego;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaney dalej „kartą”), naruszenia art. 1d Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), naruszenia art. 5 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16), naruszenia art. 2 Konwencji Narodów Zjednoczonych, naruszenia zasady niedyskryminacji oraz niezapewnienia racjonalnych usprawnień.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku dbałości.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2021 r. – PP i in. / Parlament

(Sprawa T-39/21)

(2021/C 110/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PP, PQ, PR, PS i PT (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu zażaleń wniesionych przez strony skarżące na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- zasądzenie od Parlamentu obowiązku naprawienia krzywdy szacowanej *ex æquo et bono* na 1000 EUR na osobę;
- zasądzenie od Parlamentu obowiązku naprawienia szkody majątkowej wynoszącej 25 % wynagrodzenia wraz z narosłymi w międzyczasie odsetkami wyrównawczymi i odsetkami za zwłokę;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Parlamentu z dnia 31 marca 2020 r. dotyczącą pracy tymczasowej w niepełnym wymiarze czasu pracy poza miejscem zatrudnienia ze względów rodzinnych w związku z COVID-19 skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący zarzutu niezgodności z prawem w zakresie, w jakim zaskarżone decyzje zostały wydane w oparciu o niezgodne z prawem normy wewnętrzne.
2. Zarzut drugi, podzielony na dwie części:
 - część pierwsza, dotycząca naruszenia art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) oraz oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim strona skarżąca oczywiście naruszyła pojęcie rozłąki z krajem.
 - część druga, dotycząca naruszenia art. 62 i 69 regulaminu pracowniczego oraz naruszenia zasad legalności i pewności prawa.